

Непосредно пред смрт, у пролеће 1999. године у ширем избору својих песама Драган Студен је предвиђао да у четвртом поглављу објави десетак љубавних песама. Таква његова жеља остварује се тек сада, постхумно, у књизи Ерос со росе или звездани вез. Песме уврштене у њу настајале су у дугом временском раздобљу од 1952. до 1998. У њиховом разврставању није примењиван хронолошки редослед ни тематска сродност и метричке условности. Све су песме једне од других независне, али и део недељиве целине, у детаље разрађене анатомије и психологије љубави, чулне и духовне, земаљске и космичке. У њеном средишту је жена - стваралачки принцип, прамајка, извориште и уточиште, узрок и последица постојања и деловања. Имаће које се вековима стиче и чува: мир размирја, сан о срећи, хлеба-рица, ватроноша, љубавница, музика и песма, могућност да се живот зачне и створи Човек. Намамљена на њене чулне спрудове и смрт се претвара у своју супротност.

из рецензије Миљка Шиндића